

FESTÍ DE CORBS

CANÇÓ DE GEL I FOC 4

GEORGE R. R.
MARTIN

ALFAGUARA

Pròleg

—Dracs —va dir en Mollander. Va recollir una poma pansida de terra i la va fer saltar d'una mà a l'altra.

—Llança la poma —li va demanar l'Alleras l'Esfinx. Va treure una fletxa del carcaix i la va encaixar en la corda de l'arc.

—M'agradaria veure un drac. —En Roone era el més jove de la colla, un vailet cepat a qui encara faltaven dos anys per arribar a l'edat viril.— M'agradaria molt.

«I a mi m'agradaria adormir-me entre els braços de la Rosey», va pensar en Pate. Es va bellugar neguitós en el banc. Podia molt ben ser que a la matinada la noia fos seva. «Me l'emportaré lluny d'Antiga, a una de les Ciutats Lliures de l'altra banda del mar Estret».

Sentia les rialles de l'Emma; venien d'una finestra tancada que tenia a sobre, barrejades amb la veu més profunda de l'home que atenia. Era la més gran de les meuques de La Ploma i la Gerra, tenia quaranta anys pel cap baix, però conservava una mena de bellesa ufana. La Rosey era filla seva, tenia quinze anys i acabava de florir. L'Emma havia decretat que la virginitat de la Rosey valia un drac d'or. En Pate havia estalviat nou cérvols de plata i un pot d'estrelles de coure i penics, però no li servirien de gran cosa. Tenia més possibilitats de covar un drac de debò que d'estalviar prou monedes per arribar a un dragó d'or.

—Has nascut massa tard per veure dracs, noi —va dir l'Armen l'Acòlit a en Roone. L'Armen portava una cinta de cuir al voltant del coll amb un enfilall de baules de peltre, estany, plom i coure, i com la majoria d'acòlits, semblava com si pensés que els novicis tenien un nap sobre les espatlles en comptes d'un cap.

—L'últim va morir durant el regnat d'Aegon III.

—L'últim drac de Westeros, vols dir —va insistir en Mollander.

—Llança la poma —li va repetir l'Alleras. L'Esfinx era un jove d'aspecte agradable. Tenia encisades totes les meuques de la fonda. Fins i tot la Rosey de vegades li tocava el braç quan li portava vi, i en Pate havia de serrar les dents i fer com si no ho veiés.

—L'últim drac de Westeros va ser l'últim drac de tots —va recalcar l'Armen amb fermesa—. Això ho sap tothom.

—La poma, vinga —va fer l'Alleras—. Si no és que te la vols menjar.

—Té. —Arrossegant el peu torçat, en Mollander va fer un saltet, es va girar i va projectar el braç i la poma cap a la boirina que surava sobre el Videmel. Si no hagués estat pel peu, hauria arribat a ser cavaller, com el seu pare. Tenia prou força per ser-ho en aquells braços gruixuts i les amples espatlles. La poma va volar ràpida, molt lluny...

... Però no tant com la fletxa que va xiular darrere seu una sageta amb una tija de quatre pams de fusta daurada emplomallada amb plomes escarlates. En Pate no va veure com la fletxa encertava la poma, però la va sentir. Des de l'altra banda del riu va arribar el so suau de l'impacte, seguit del «plof» a l'aigua.

—L'has esberlat pel mig. Que bonic! —va dir en Mollander després de xiular.

«Ni la meitat que la Rosey». A en Pate li encantaven els seus ulls de color avellana, els pits incipients i la manera com la noia somreia cada vegada que el veia. Li encantaven els clotets de les seves galtes. De vegades, quan servia, anava descalça per notar l'herba sota els peus. Allò també li encantava. Li encantava l'olor fresca que feia, i la manera com se li arrissaven els cabells darrere les orelles. Fins i tot li encantaven els seus dits dels peus. Una nit la noia havia permès que li fes fregues als peus i que hi jugués, i ell s'havia inventat una història divertida per a cada dit, per fer-la riure tota l'estona.

Potser li valdria més quedar-se en aquest costat del mar Estret. Podria comprar un ase amb els diners que havia estalviat, i ell i la Rosey el muntarien per torns mentre recorrien Westeros. L'Ebrose pensava que no es mereixia la baula de plata, però en Pate sabia curar un os trencat i posar sangoneres per fer baixar la febre. La gent senzilla li estaria agraïda per la seva ajuda. I, si pogués aprendre a tallar els cabells i afaitar barbes, fins i tot podria ser barber. «Ja en tindria prou», es deia, «si la Rosey fos amb mi». La Rosey era l'única cosa al món que volia.

No sempre havia estat així. Abans somiava que era mestre en un castell, que estava al servei d'un senyor generós que l'honorava per la seva saviesa i l'obsequiava amb un bon cavall blanc per agrair-li els seus serveis. Que alt es veuria damunt del cavall, i que noble! Somriuria des de dalt a la gent senzilla en passar pel seu costat als camins...

Una nit que eren a la sala comuna de La Ploma i la Gerra, després de la segona gerra d'una sidra tremendament forta, en Pate va fanfarro-nejar dient que no seria sempre un novici.

—Tens tota la raó! —va cridar en Leo el Dropo—. Quan criïs porcs ja no seràs cap novici.

Es va acabar les escorrialles de la gerra. Aquella matinada, la terrassa de La Ploma i la Gerra, il·luminada amb torxes, era una illa de llum en un mar de boirina. Riu avall, el llunyà Far de Hightower flotava en l'ambient humit de la nit com una lluna ataronjada bromosa, però la seva llum no aconseguia animar-lo.

«L'alquimista ja hauria d'haver arribat». Tot plegat havia estat una broma cruel o li havia passat alguna cosa? No seria la primera vegada que a en Pate la bona sort se li girava d'esquena. Una vegada es va considerar afortunat perquè l'havien escollit per ajudar el vell arximestre Walgrave amb els corbs, però ni en somnis s'hauria imaginat que al cap de poc estaria portant-li el menjar, escombrant les seves estances i vestint-lo cada matí. Tothom deia que en Walgrave havia oblidat més coses sobre l'art de la cria i l'ensinistrament de corbs del que la majoria de mestres arribaven a saber, així que en Pate va pensar que la baula de ferro negra era el mínim a què podia aspirar, però va resultar que en Walgrave no l'hi podia atorgar. L'ancià era arximestre només per cortesia. Temps enrere havia estat un gran mestre, però ara les seves túniques ocultaven una roba interior que l'home embrutava dia sí dia també, i mig any enrere uns acòlits l'havien trobat plorant a la biblioteca perquè no sabia tornar a les seves habitacions. El mestre Gormon seia sota la màscara de ferro al lloc d'en Walgrave, el mateix Gormon que una vegada havia acusat en Pate de robatori.

Un rossinyol va començar a refilar dalt d'una pomera a la vora del riu. Era un cant dolç, un respit agradable dels crits estridents i els gralls constants dels corbs que cuidava tot el sant dia. Els corbs blancs sabien com es deia, i murmuraven el seu nom l'un a l'altre cada vegada que el veien. «Pate, Pate, Pate», fins que s'hauria posat a cridar. Els grans ocells blancs eren l'orgull de l'arximestre Walgrave. L'home volia que se'l mengessin quan morís, però en Pate mig sospitava que per ganes també se'l menjarien a ell.

Potser era aquella sidra tremendament forta. —En Pate no hi havia anat a beure, però l'Alleras havia estat pagant gerres de sidra per celebrar la seva baula de coure, i la sensació de culpa li feia venir set.— Era com si el cant del rossinyol digués «or per ferro, or per ferro, or per ferro», cosa força estranya, ja que això era el que havia dit el foraster la nit que la Rosey els havia presentat.

—Qui ets? —havia preguntat en Pate.

—Sóc alquimista. Transformo ferro en or —havia contestat l'home.

Llavors li va veure la moneda a la mà, ballant entre els artells, i el suau or daurat brillava a la llum de l'espelma. En un costat hi havia un drac tricèfal, i en l'altre, el cap d'algun rei mort. «Or per ferro», va recordar en Pate, «no trobaràs res millor. La vols? L'estimes?».

—No sóc cap lladre —va dir a l'home que s'havia anomenat a si mateix alquimista—. Sóc novici, a la Ciutadella.

—Si t'ho repenses —va fer l'alquimista inclinant el cap—, tornaré d'aquí a tres dies, amb el drac.

Havien passat els tres dies. En Pate havia tornat a La Ploma i la Gerra, encara indecís, no sabia què faria. Però en comptes de l'alquimista havia trobat en Mollander i l'Armen l'Esfinx, i en Roone que els seguia. Si no hagués segut amb ells hauria despertat sospites.

La Ploma i la Gerra mai no tancava. Feia sis-cents anys que era en aquella illa del Videmel, i el negoci mai no havia tingut les portes tancades. Tot i que l'alt edifici de fusta s'inclinava cap al sud, igual com els novicis de vegades s'inclinaven després de prendre una gerra, en Pate esperava que la fonda aguantaria sis-cents anys més, servint vi, cervesa i una sidra molt forta als navegants del riu i del mar, a ferrers i bards, sacerdots i princeses, i als novicis i acòlits de la Ciutadella.

—El món no s'acaba a Antiga —va declarar en Mollander. Gairebé ho deia cridant.

Era fill d'un cavaller, i estava begut a més no poder. D'ençà que l'havien informat de la mort del seu pare a l'Aigüesnegres s'emborratxava gairebé cada nit. Fins i tot a Antiga, lluny de les batalles i protegits rere les muralles, la guerra dels Cinc Reis els havia afectat a tots... per bé que l'arximestre Benedict insistia que no s'havia lliurat cap guerra dels cinc reis, atès que a en Renly Baratheon l'havien assassinat abans que en Balon Greyjoy es coronés ell mateix.

—El meu pare sempre deia que el món és més gran que el castell de qualsevol senyor —va continuar en Mollander—. Els dracs deuen ser la més petita de les coses que un pot trobar a Qarth, Asshai i Yi Ti. Les històries de mariners...

—... són històries que expliquen els mariners —el va interrompre l'Armen—. Mariners, estimat Mollander. Vés als molls i t'asseguro que trobaràs mariners que et parlaran de les sirenes amb què se n'han anat al llit, o et diran que han passat un any a la panxa d'un peix.

—I com saps que no és veritat? —En Mollander donava cops de peu a l'herba, buscant pomes.— Si tu haguessis anat a parar a la panxa d'un

peix, llavors sí que podries jurar que ells no hi han estat. Si un mariner explica una història, d'acord, pots riure-te'n; ara, si els remers de quatre vaixells expliquen la mateixa història en quatre llengües diferents...

—Però és que les històries no són iguals —va insistir l'Armen—. Dracs a Asshai, dracs a Qarth, dracs a Meereen, dracs dothrakis, dracs que alliberen esclaus... Cada relat és diferent de l'anterior.

—Només en els detalls. —En Mollander es tornava més tossut quan bevia, però quan estava sobri ja era cabut.— Tots parlen de dracs i d'una reina jove i bonica.

L'únic drac que interessava a en Pate era fet d'or groc. No sabia què li devia haver passat, a l'alquimista. «Al tercer dia. Va dir que seria aquí».

—Tens una altra poma a prop del peu! —va cridar l'Alleras a en Mollander—, i encara em queden dues fletxes al carcaix!

—A prendre pel sac, el carcaix. —En Mollander va recollir la poma.— Està corcada —es va queixar, però la va llançar igualment.

La fletxa va enxampar la poma quan començava a baixar i la va partir netament en dos. Una meitat va anar a parar a la teulada d'una torratxa, va rodolar cap a una teulada inferior, va caure i va anar d'un pam que no toca l'Armen.

—Si parteixes un cuc de terra per la meitat, tens dos cucs —els va informar l'acòlit.

—Si amb les pomes passés el mateix, ningú no passaria gana —va dir l'Alleras amb un dels seus mig somriures. L'Esfinx sempre somreia, com si sabés una broma secreta. Allò li donava un aire malvat que s'adeia amb la seva barbeta punxeguda, el pic que li feien els cabells sobre el front i l'espessa mata de cabells arrissats negres com l'atzabeja.

L'Alleras arribaria a mestre. Només feia un any que era a la Ciutadella, i ja havia forjat tres baules de la cadena de mestre. L'Armen en tenia més, sí, però havia trigat un any a aconseguir cada baula. No obstant això, també seria mestre. En Roone i en Mollander encara eren novicis de coll rosat, però en Roone era molt jove, i en Mollander s'estimava més beure que no llegir.

En canvi, en Pate...

Feia cinc anys que era a la Ciutadella, hi havia arribat amb només tretze. Això no obstant, encara tenia el coll tan rosat com el dia que havia arribat de les terres de Westeros. En dues ocasions havia pensat que estava a punt. La primera vegada s'havia presentat a l'arximestre Vaelyn per demostrar-li els seus coneixements sobre els cels. Però l'únic que havia aconseguit era esbrinar com s'havia guanyat en Vae-

llyn el sobrenom de Vinagre. En Pate havia trigat dos anys a aplegar prou valor per tornar-ho a provar. La segona vegada havia comparegut davant del vell i bondadós arximestre Ebrose, reputat per la seva veu suau i les mans delicades, però els sospirs de l'Ebrose van resultar si fa no fa igual de dolorosos que els retrets d'en Vaellyn.

—L'última poma —va prometre l'Alleras—, i et diré el que sospito d'aquests dracs.

—Què en pots saber tu que jo no sàpiga? —va remugar en Mollander. Va distingir una poma en una branca, va saltar, la va arrencar i la va llançar. L'Alleras va estirar la corda de l'arc fins a l'orella, girant-lo amb gràcia tot seguint l'objectiu volant. Va deixar anar la sageta just quan la poma començava a caure.

—Sempre falles l'últim tir —va comentar en Roone.

La poma es va precipitar sobre el riu intacta.

—Ho veus? —va dir en Roone.

—El dia que les toques totes és el dia que deixes de millorar.

L'Alleras va deslligar la corda de l'arc i el va desar dins la funda de pell. L'arc era de corauri tallat, una fusta escassa i llegendària de les illes de l'Estiu. Una vegada en Pate va intentar doblegar-lo i no se'n va sortir. «L'Esfinx sembla esprimatxat, però hi té força, en aquests braços tan prims», va pensar, mentre l'Alleras passava una cama per sobre del banc i agafava una copa de vi.

—El drac té tres caps —va anunciar en el seu accent suau dornès.

—És una endevinalla? —va voler saber en Roone—. A les històries les esfinxs sempre parlen amb endevinalles.

—No ho és. —L'Alleras va prendre un glopet de vi.

Els altres feien baixar coll avall gerres d'aquella sidra tremendament forta que donava renom a La Ploma i la Gerra, però ell preferia els estranys vins dolços del país de la seva mare. Ni a Antiga no eren barats, aquells vins.

Havia estat en Leo el Dropo, el que havia posat el sobrenom d'Esfinx a l'Alleras. Una esfinx és una mica d'això i una mica d'allò: una cara humana, el cos d'un lleó i les ales d'un falcó. L'Alleras era així; el seu pare era dornès, i la seva mare, de pell negra, procedia de les illes de l'Estiu. Ell tenia la pell fosca com la teca. I, com les esfinxs de marbre verd que flanquejaven la porta principal de la Ciutadella, els ulls de l'Allera eren del color de l'ònix.

—Mai ha existit un drac de tres caps, si no és als escuts i estendards —havia dit amb fermesa l'Armen l'Acòlit—. Era un blasó heràldic, res més. D'altra banda, els Targaryen són tots morts.

—Tots no —el va contradir l'Alleras—. El rei pidolaire tenia una germana.

—Em pensava que li havien esclafat el cap contra una paret —va dir en Roone.

—No —va replicar l'Alleras—, va ser el cap de l'Aegon, el fill petit del príncep Rhaegar, el que els homes valerosos del Lleó de Lannister van rebentar contra una paret. Nosaltres parlem de la germana d'en Rhaegar, nascuda a Rocadrac abans que el castell caigués. Li van posar el nom de Daenerys.

—De la Tempesta. Ara me'n recordo. —En Mollander va aixecar la gerra ben amunt, remenant la sidra que hi quedava.— Per ella! —Va fer un glop, i tot seguit va donar un cop sobre la taula amb la gerra buida, va deixar anar un rot i es va eixugar la boca amb el dors de la mà.— On és la Rosey? La nostra legítima reina es mereix una altra ronda de sidra, no us sembla?

L'Armen l'Acòlit va fer cara d'espant.

—No cridis tant, ximple. No hauries de fer broma amb aquestes coses. No se sap mai qui pot estar escoltant. L'Aranya té orelles per tot arreu.

—Au, Armen, no et pixis als calçons. Només proposava un brindis, no pas una revolta.

En Pate va sentir una rialla ofegada. Darrere seu va sentir una veu suau i cautelosa.

—Sempre he sabut que eres un traïdor, Saltiró.

En Leo el Dropo se'ls atansava amb el cap cot; era al vell pont de taulons, vestit amb seda de ratlles verdes i daurades i una capa curta de seda negra subjectada a l'espatlla amb una agulla en forma de rosa de jade. El vi que li havia degotat de la barbata devia ser un vi negre robust, segons indicava el color de les taques. Un floc de cabells rossos cendra li tapava un ull. En Mollander es va enfadar en veure'l.

—Merda! Fot el camp! Aquí no t'hi volem.

L'Alleras li va posar una mà sobre el braç per calmar-lo, mentre l'Armen arrufava les celles.

—Leo, senyor. Tenia entès que encara estaries confinat a la Ciutadella...

—... tres dies més —va acabar de dir en Leo arronsant les espatlles—. En Perestan diu que el món fa quaranta mil anys que existeix. En Mollos afirma que cinc-cents mil. I jo et pregunto: Què són tres dies? —Tot i que a la terrassa hi havia una dotzena de taules buides, en

Leo va seure a la d'ells.— Convida'm a una copa de vi daurat del Verger, Saltiró, potser així no informaré el pare del teu brindis. A l'Envit Atrevit les fitxes se m'han girat en contra, i m'he gastat l'últim cérvol en el sopar. Garrí amb salsa de prunes farcit amb castanyes i trufes blanques. Alguna cosa s'ha de menjar. I vosaltres, què heu pres per sopar?

—Xai —va murmurar en Mollander. No en semblava gaire satisfet—. Hem compartit una cuixa de xai bullit.

—Segur que us ha omplert. —En Leo es va girar cap a l'Alleras.— El fill d'un senyor hauria de ser esplèndid, Esfinx. Tinc entès que has aconseguit la baula de coure. Brindaré per això.

L'Alleras li va somriure.

—Només convido els amics. I ja t'he dit que no sóc fill de cap senyor. La meva mare es dedicava al comerç.

Els ulls d'en Leo eren de color avellana, i els tenia llunts pel vi i la malícia.

—La teva mare era una mona de les illes de l'Estiu. Els dornesos carden amb qualsevol cosa que tingui un forat entre les cames. Sense ànim d'ofendre. Tu ets fosc com una castanya, però almenys et banyes. No com el teu amic, el porquer tacat. —Va moure la mà en direcció a en Pate.

«Si li estampo la gerra a la boca, li puc fer caure la meitat de les dents», va pensar en Pate. El porquer Pate el Taques era el protagonista de mil i una històries picants: un tabalot cap verd però amb un bon cor que sempre en sortia més ben parat que els senyors grassos, els cavallers altius i els septons pretensiosos que li feien la guitza. D'una manera o altra, la seva estultícia es convertia en una mena d'astúcia matussera; al final de les històries, en Pate el Taques sempre acabava assegut al tron d'un senyor o al llit amb la filla d'un cavaller. Però això eren històries. En el món real els porquers mai no se'n sortien tan bé. En Pate de vegades pensava que la seva mare el devia odiar per posar-li aquell nom. L'Alleras ja no somreia.

—Ara et disculparàs.

—Tu creus? —va dir en Leo—. Com vols que ho faci, amb la gola tan seca...?

—Avergonyeixes la teva casa amb cada paraula que pronuncies —va dir l'Alleras—. I avergonyeixes la Ciutadella sent un de nosaltres.

—Ja ho sé, així que convideu-me a una copa de vi perquè pugui ofegar la vergonya.

—T'arrencaria la llengua de soca-rel —va dir en Mollander.

—De debò? I com et parlaria dels dracs, llavors? —En Leo va tornar a arronsar les espatlles.— El mestís té raó. La filla del Rei Foll encara és viva, i ella mateixa ha covat tres dracs.

—Tres? —va fer en Roone astorat.

—Més de dos i menys de quatre —va dir en Leo donant-li uns copets a la mà—. Si fos de tu, jo encara no intentaria aconseguir la baula d'or.

—Deixa'l estar —el va avisar en Mollander.

—Quin Saltiró tan cavallerós. Com vulguis. Tots els homes de tots els vaixells que han navegat a menys de cent llegües de Qarth parlen d'aquests dracs. I n'hi ha que afirmen haver-los vist i tot. El Mag s'inclina per creure'ls.

L'Armen va fer morros per mostrar el seu refús.

—D'en Marwyn no cal fer-ne cabal. L'arximestre Perestan seria el primer a admetre-ho.

—L'arximestre Ryam també ho diu —va afegir en Roone.

—El mar és moll —va dir en Leo badallant—, el sol escalfa i les feres de casa no suporten el mastí.

«Té un malnom per a tothom», va pensar en Pate, però no podia negar que en Marwyn tenia més retirada amb un mastí que amb un mestre. «És com si et volgués mossegar». El Mag no era com els altres mestres. La gent deia que es feia amb prostitutes i mags errants, que parlava amb ibbenesos peluts i gent de les illes de l'Estiu, negres com el carbó, en les seves pròpies llengües, i que feia sacrificis a déus estranys en els petits temples dels mariners que hi havia als molls. La gent deia haver-lo vist al raval, a les baralles de rates i en bordells negres, enraonant amb comedians, bards, mercenaris i, fins i tot, captaires. També corria el rumor que una vegada havia mort un home amb els seus propis punys.

Quan en Marwyn havia tornat a Antiga després de passar vuit anys a l'est cartografiant terres llunyanes, buscant llibres perduts i estudiant amb bruixots i portadors d'ombres, en Vaellyn Vinagre li havia posat el sobrenom de Marwyn el Mag. Aquell nom aviat va córrer per tot Antiga, cosa que a en Vaellyn el va enutjar en gran manera.

—Deixa els encanteris i les oracions als sacerdots i septon i concentra't a aprendre les veritats en què l'home pot confiar —havia aconsellat l'arximestre Ryam a en Pate, però l'anell, la vara i la màscara d'en Ryam eren d'or groc, i en la seva cadena de mestre no hi havia cap baula d'acer valyrià.

L'Armen va mirar en Leo el Dropo arrufant el nas. Tenia el nas perfecte per fer-ho: llarg, prim i punxegut.

—L'arximestre Marwyn creu en moltes coses curioses —va dir—, però té tantes proves que els dracs existeixen com en Mollander: cap. Només són històries de mariners.

—T'equivoques —el va contradir en Leo—. A les habitacions del Mag hi ha una espelma de vidre encesa.

A la terrassa il·luminada amb torxes es va fer el silenci. L'Armen va sospirar fent que no amb el cap. En Mollander va esclafir a riure. L'Esfinx va estudiar en Leo amb els seus grans ulls negres, i en Roone feia cara de no entendre res.

En Pate havia sentit a parlar de les espelmes de vidre, però no n'havia vist mai cap d'encesa. Eren el secret de la Ciutadella més mal guardat. Hi havia qui deia que les havien portat a Antiga des de Valyria feia un miler d'anys, abans de la Maledicció. Havia sentit a dir que n'hi havia quatre; una era verda, i les altres tres, negres, totes altes i tortes.

—Què són aquestes espelmes de vidre? —va preguntar en Roone.

L'Armen l'Acòlit es va escurar la gola.

—Abans de pronunciar els vots, tot novici ha de passar la nit en vetlla a la cripta. No se li permet tenir cap llanterna, torxa, llum, ni ciri... només una espelma d'obsidiana. Ha de passar la nit a les fosques, llevat que pugui encendre aquella espelma. N'hi ha que ho proven. Els simples i els obstinats, els que han fet un estudi dels anomenats misteris superiors. Molts es tallen els dits, ja que, pel que diuen, aquestes espelmes tenen uns caires esmolats com una navalla. Després, amb les mans plenes de sang, han d'esperar fins a la matinada, meditant sobre el seu fracàs. Els més llestos es posen a dormir o passen la nit resant, però cada any n'hi ha que ho intenten.

—Sí. —En Pate també havia sentit aquelles històries.— Però de què serveix una espelma que no fa llum?

—És una lliçó —va dir l'Armen—, la lliçó que hem d'aprendre abans de posar-nos la cadena de mestre. L'espelma de vidre se suposa que representa la veritat i l'aprenentatge, dues coses poc comunes, belles i fràgils. Li han donat forma d'espelma per recordar-nos que un mestre ha de donar llum allà on serveix, i és esmolada per recordar-nos que el coneixement pot ser perillós. Els savis es poden tornar arrogants a causa de la seva saviesa, però un mestre sempre ha de ser humil. L'espelma de vidre també ens ho recorda. Fins i tot després de pronunciar els vots, posar-se la cadena i anar-se'n a servir, els mestres de tant en

tant pensen en la foscor que regnava durant la vetlla, i recorden que, tot i que ho van intentar, no van aconseguir encendre l'espelma... Ja que, fins i tot tenint coneixements, hi ha coses que no són possibles.

—No ho són per a tu, deus voler dir —va fer en Leo el Drope deixant anar una riallada—. Vaig veure l'espelma encesa amb els meus propis ulls.

—Vas veure una espelma encesa, això no ho dubto —va dir l'Armen—. Potser era de cera negra.

—Jo sé el que vaig veure. Feia una llum estranya i brillant, molt més brillant que una espelma de cera d'abella o de sèu. Projectava unes ombres estranyes, i la flama no parpellejava, ni tan sols quan darrere meu va entrar una alenada d'aire per la porta oberta.

—L'obsidiana no crema —va afirmar l'Armen, de braços plegats.

—Vidredrac —va dir en Pate—. La gent senzilla en diu vidredrac. —Per algun motiu, allò li va semblar important.

—Sí —va mussitar l'Alleras l'Esfinx—, i si al món hi torna a haver dracs...

—Dracs i coses més fosques —va dir en Leo—. Les ovelles grises han tancat els ulls, però el mastí veu la veritat. Poders antics que es desperten. Ombres que es belluguen. Aviat entrarem en una era de meravelles i de terror, una era de déus i herois. —Es va estirar, fent un dels seus somriures peresosos.— Jo diria que això mereix una ronda.

—Ja hem begut prou —va dir l'Armen—. L'albada se'n tirarà al damunt abans del que voldríem, i l'arximestre Ebrose ha de parlar de les propietats de l'orina. Els que vulguin forjar una baula de plata val més que no es perdin la lliçó.

—No voldria pas fer-vos perdre un tast de pixats —va dir en Leo—, però el que és jo, prefereixo el gust del vi daurat del Verger.

—Si cal triar entre els pixats i tu, beuré pixats. —En Mollander es va apartar de la taula.— Som-hi, Roone.

—Jo també me'n vaig al llit. —L'Esfinx va agafar la funda de l'arc.— Em sembla que somiaré dracs i espelmes de vidre.

—Marxeu tots? —va fer en Leo amb una arronsada d'espattes—. Bé, la Rosey es queda. Potser despertaré aquest caramel tan dolç i la faré dona.

L'Alleras es va adonar de la cara que va posar en Pate.

—Si no té una moneda de coure per a una copa de vi, encara menys tindrà un dragó per a la noia.

—Sí —va dir en Mollander—. A més a més, s'ha de ser un home per fer d'una nena una dona. Anem, Pate. En Walgrave es despertarà quan surti el sol i necessitarà que l'ajudis a anar a la comuna.

«Si es recorda de qui sóc, avui». L'arximestre Walgrave distingia perfectament un corb d'un altre, però amb la gent no se'n sortia tan bé. Alguns dies pensava que en Pate era algú anomenat Cressen.

—Encara no —va dir als seus amics—. Em quedaré una estona.

No havia trencat el dia, encara. Qui sap si l'alquimista no hi aniria, i en Pate volia ser-hi.

—Com vulguis —va dir l'Armen.

L'Alleras va mirar en Pate, i tot seguit es va penjar l'arc a l'espatlla i va seguir els altres, que es dirigien cap al pont. En Mollander estava tan begut que havia de caminar amb una mà posada sobre l'espatlla d'en Rone per no caure. A vol de corb, la Ciutadella no era gaire lluny, però cap d'ells no era un corb, i Antiga era una ciutat realment laberíntica, amb passatges sinuosos, cruïlles i carrerons plens de giragonses.

—Aneu amb compte —va sentir dir en Pate a l'Armen quan la borina del riu els va engolir tots quatre—. Hi ha humitat, i el terra rellisca.

Quan se'n van haver anat, en Leo el Dropo va estudiar en Pate amb una mirada agra des de l'altra banda de la taula.

—Llàstima. L'Esfinx s'ha esquitllat amb la plata i m'ha abandonat amb el porquer Pate el Taques. —Es va estirar tot badallant.— Digues, com està la nostra preciosa Rosey?

—Dorm —va dir en Pate en to sec.

—Nua, n'estic segur. —En Leo va fer un somriure burleta.— Creus que realment val un dragó? Crec que algun dia ho esbrinaré.

En Pate es va guardar de respondre-li. Però en Leo no necessitava cap resposta.

—Suposo que una vegada l'hagi tingut, el seu preu baixarà a un nivell que fins i tot els porquers es podran permetre. Me n'hauries d'estar agraït.

«T'hauria de matar», va pensar en Pate, però no estava tan begut per malaguanyar la seva vida. En Leo estava entrenat en l'ús d'armes, i era ben sabut que amb l'espasa i una daga de farfant era mortífer. I si en Pate arribava mai a matar-lo, allò li costaria el cap a ell també. En Leo tenia nom i cognom, mentre que en Pate només tenia nom, i el cognom era Tyrell. Ser Moryn Tyrell, el comandant de la Guàrdia de la Ciutat d'Antiga, era el seu pare. En Mace Tyrell, senyor d'Altjardí i Guardià del Sud, era cosí d'en Leo. I l'Ancià d'Antiga, Lord Leyton de Hightower, que ostentava el títol de Protector de la Ciutadella entre molts altres, era banderer jurat de la Casa Tyrell.

«Deixa-ho estar», va pensar en Pate. «Diu aquestes coses només per fer-me mal». A llevant la borina s'estava espargint. «Ja apunta el

dia», va observar en Pate. «Es fa clar i l'alquimista no ha comparegut». No sabia si riure o plorar. «Seré igualment un lladre si ho torno tot i ningú no se n'adona?». Era una altra pregunta per a la qual no tenia resposta, igual com aquelles que temps enrere li havien fet l'Ebrose i en Vaellyn.

Quan es va enretirar del banc per posar-se dret, tota aquella sidra tremendament forta de cop i volta li va pujar al cap. Es va haver de repenjar a la taula per no tentinejar.

—Deixa estar la Rosey —va dir a tall de comiat—. Deixa-la en pau, o si no et mataré.

—Jo no em bato en duel amb porquers —va respondre en Leo Tyrell apartant-se els cabells de l'ull—. Vés-te'n.

En Pate es va girar i se'n va anar de la terrassa. Els seus talons van ressonar sobre els taulons gastats del vell pont. Quan va arribar a l'altra banda, a llevant el cel ja s'estava tornant rosa. «El món és gran», va pensar. «Si comprés un ruc podria voltar pels camins i corriols dels Set Regnes posant sangoneres a la gent i traient-los llémenes dels cabells. Em podria enrolar en un vaixell, agafar un rem i navegar cap a Qarth passant per les Portes de Jade per veure aquests maleïts dracs amb els meus ulls. No necessito tornar amb el vell Walgrave i els corbs».

Malgrat tot, sense voler els seus peus van girar cap a la Ciutadella.

Quan el primer raig de llum va travessar els núvols a l'est, al septe del Mariner, al costat del port, van començar a tocar les campanes del matí. Al cap d'un moment s'hi van afegir les del septe del Senyor, i després les de les Set Capelles, des dels jardins de l'altra banda del Videmel, i finalment les del septe Estrellat, que havia estat la seu del Septó Suprem durant un mil·lenni, abans que l'Aegon desembarqués a Port Reial. Componien una música puixant. «Però no tan bonica com la d'un rossinyol».

Per sota del repic de les campanes sentia uns cants. Cada matí, a punta de dia, els sacerdots rojos es reunien per donar la benvinguda al sol davant del seu modest temple al costat del moll. «Perquè la nit és fosca i poblada de terrors». En Pate els havia sentit cridar aquelles paraules cent vegades, demanant al seu déu R'hollor que els salvés de la foscor. Ell en tenia prou amb els Set, però havia sentit a dir que l'Stanis Baratheon ara retia culte a les fogueres. Fins i tot havia canviat el cérvol coronat dels seus estendards pel cor ardent de R'hllor. «Si aconseguix el Tron de Ferro, tots haurem d'aprendre la lletra de la cançó dels sacerdots rojos», va pensar en Pate, però no era probable

que se n'apoderés. En Tywin Lannister havia esclafat l'Stannis i l'R'hllor a l'Aigüesnegres, i no trigaria gaire a derrotar-los del tot i a clavar el cap d'en Baratheon en una pica i exposar-lo a les portes de Port Reial.

Mentre la boirina nocturna s'anava esvaint, Antiga agafava forma al seu voltant i sorgia com un fantasma de la penombra de la matinalda. En Pate no havia vist mai Port Reial, però sabia que era una ciutat feta de fang i canyissos, una extensió de carrers enfangats, sostres de palla i barraques de fusta. Antiga era feta de pedra, i tots els seus carrers estaven pavimentats amb llambordes, fins al passatge més petit. A trenc d'alba era l'hora que la ciutat estava més bonica. A l'oest del Videmel, els edificis dels gremis s'arreglaven a la vora del riu com una filera de palaus. Riu amunt, les cúpules i torres de la ciutadella s'alçaven a banda i banda del corrent, enllaçades per ponts de pedra atapeïts de cases i altres edificis. Riu avall, al peu de les parets de marbre negre i les finestres en arc del septe Estrellat s'apinyaven les mansions dels devots, igual com les criatures s'amunteguen al voltant dels peus d'una vídua vella i rica.

Més enllà, on el Videmel s'eixamplava per convertir-se en l'estret dels Murmuris, s'enlairava Hightower. Al cim les alimares resplendien davant del cel matutí. Des d'on s'alçava, sobre els espadats de l'illa de la Batalla, la seva ombra tallava la ciutat com una espasa. La gent nascuda i criada a Antiga sabia quina hora era només mirant on queia l'ombra. Es deia que des del cim s'abastava tot el territori fins al Mur. Potser era per això que Lord Leyton no n'havia baixat des de feia més d'una dècada. S'estimava més governar la ciutat des dels núvols.

Pel costat d'en Pate va passar el carro d'un carnisser que baixava pel carrer del riu, amb cinc garrins al darrere xisclant espantats. En apartar-se una mica, li va anar de poc que una dona no l'esquixés quan va abocar l'orinal per una finestra que tenia just a sobre. «Quan sigui mestre en un castell podré anar a cavall», va pensar. Llavors va ensopegar amb l'empedrat i es va adonar que s'estava enganyant. No tindria cadena, ni un lloc en la taula noble de cap senyor, ni muntaria un cavall blanc. Passaria els dies sentint grallar els corbs i rentant les taques de merda de la roba interior de l'arximestre Walgrave. Tenia un genoll a terra i intentava treure's el fang de la túnica, quan va sentir una veu que deia:

—Bon dia, Pate.

L'alquimista era dret davant seu. En Pate es va aixecar.

—El tercer dia... Vas dir que series a La Ploma i la Gerra.

—Eres amb els teus amics. No m'he volgut presentar quan estaves amb les teves amistats.

L'alquimista portava una capa de viatge amb caputxa de color marró i força corrent. El sol naixent sortia per damunt de les teulades darrere les seves espatlles i no deixava que el noi li pogués veure bé la cara sota la caputxa.

—Has decidit què ets?

«M'ho ha de fer dir?».

—Suposo que sóc un lladre.

—Ja em semblava que podies ser-ho.

El més difícil havia estat posar-se de quatre grapes per treure la caixa forta de sota del llit de l'arximestre Walgrave. Tot i que la caixa era sòlida i estava reforçada amb peces de ferro, el pany estava trencat. El mestre Gormon havia sospitat que en Pate l'havia esbotzat, però no era veritat. El mateix Walgrave l'havia trencat perquè n'havia perdut la clau.

A dins, en Pate havia trobat una bossa de cérvols de plata, un floc de cabells rossos lligats amb una cinta, un retrat en miniatura d'una dona que s'assemblava a en Walgrave (fins i tot en el bigoti) i un guantellet de cavaller fet de làmines d'acer. El guantellet havia pertangut a un príncep, segons afirmava el vell, però no recordava a quin. Quan en Pate el va sacsejar, la clau va caure a terra.

«Si l'agafo sóc un lladre», va recordar que havia pensat. Era una clau vella i pesada, feta de ferro negre; se suposava que obria totes les portes de la Ciutadella. Només els arximestres tenien claus com aquella. Els altres la portaven al damunt o la tenien amagada en un lloc segur, però si en Walgrave havia amagat la seva, ningú no la tornaria a veure mai més. En Pate va arreplegar la clau, i ja era a mig camí de la porta quan es va girar per manllevar les monedes també. Un lladre era un lladre, tant si robava poc com si robava molt.

—Pate —havia cridat un dels corbs darrere seu—. Pate, Pate, Pate!

—Tens el dragó? —va preguntar a l'alquimista.

—Sí, si tu tens el que necessito.

—Treu-lo, el vull veure. —En Pate no tenia cap intenció de deixar-se enganyar.

—El camí del riu no és el lloc adient. Vine.

No va tenir temps de pensar-hi, de sospesar les possibilitats. L'alquimista ja se n'anava. En Pate havia de seguir-lo o perdria la Rosey i el dragó, tot alhora i per sempre. El va seguir. Mentre caminaven es va fi-

car la mà dins la màniga. Va palpar la clau, segura dins la butxaca amagada que havia cosit a l'interior de la màniga. Les túniques dels mestres eren plenes de butxaques. Ho sabia des que era petit.

Es va haver d'afanyar perquè no se li escapés l'alquimista, que feia les passes més llargues. Van baixar per un carreró, van girar en una cantonada cap al vell mercat dels Lladres i van seguir pel passatge del Drapaire. Per fi, l'home va trencar cap a un altre carreró, encara més estret.

—Ja som prou lluny —va dir en Pate—. Per aquí no hi ha ningú. Fem-ho ara.

—Com vulguis.

—Vull el dragó.

—És clar. —Va aparèixer la moneda. L'alquimista la va fer passejar per sobre dels artells, tal com havia fet quan la Rosey els havia presentat. A la llum del matí, el dragó brillava mentre es movia i donava una lluïssor daurada als dits de l'alquimista.

En Pate l'hi va agafar de la mà. Va notar l'or calent sobre el seu palmell. Se'l va atansar a la boca i va mossegar com havia vist fer-ho a la gent. Si havia de dir la veritat, no n'estava segur, de quin gust havia de tenir l'or, però no volia semblar estúpid.

—La clau? —va demanar l'alquimista educadament.

Alguna cosa va fer dubtar en Pate.

—Què vols, algun llibre? —Alguns dels rotlles valyrians que hi havia a les criptes tancades es deia que eren les úniques còpies que quedaven a tot el món.

—No n'has de fer res, del que vull.

—No. —«Ja està fet», va pensar en Pate. «Vés-te'n. Torna corrents a La Ploma i la Gerra, desperta la Rosey amb un petó i digue-li que et pertany». Malgrat tot, s'hi va quedar.— Ensenya'm la cara.

—Com vulguis.

L'alquimista es va abaixar la caputxa. Tan sols era un home, i la seva cara només era una cara. Una cara jove, força vulgar, de galtes plenes i una ombra de barba. A la galta dreta se li insinuava lleument una cicatriu. Tenia el nas de ganxo i uns cabells negres espessos, molt arrissats al voltant de les orelles. Era una cara que en Pate no coneixia.

—No et conec.

—Ni jo, a tu.

—Qui ets?

—Un foraster. Ningú. De debò.

—Ah! —En Pate s'havia quedat sense paraules. Va treure la clau i la va posar a la mà del foraster. Se sentia espès, gairebé marejat. «La Rosey», es va recordar a si mateix.— Així, ja està.

Era a meitat del carreró quan el terra de llambordes se li va començar a bellugar sota els peus. «Les pedres estan molles i rellisquen», va pensar, però no era allò. Sentia els batecs del cor dins del pit.

—Què passa? —va dir. Les cames se li havien tornat com aigua—. No ho entenc.

—I mai no ho entendràs —va dir una veu trista.

L'empedrat va pujar de cop per fer-li un petó. En Pate va intentar demanar ajuda a crits, però tampoc no li sortia la veu.

El seu últim pensament va ser per a la Rosey.

El profeta

El profeta ofegava homes al Gran Wyk quan li van anar a dir que el rei era mort.

Feia un matí fred i trist, i el mar tenia el mateix color gris plom del cel. Els tres primers homes havien ofert les seves vides al Déu Ofegat amb valentia, però la fe del quart era feble, i quan els pulmons li van demanar aire va començar a forcejar. L'Aeron, dret i amb l'aigua fins a la cintura, subjectava el noi nu per les espatlles i li empenyia el cap avall mentre ell intentava agafar una mica d'aire.

—Tingues valor —va dir—. Venim del mar, i al mar hem de tornar. Obre la boca i omple't de la benedicció del déu. Omple't els pulmons d'aigua, així podràs morir i renéixer. Forcejar no et fa cap bé.

O bé el noi no el sentia perquè tenia el cap sota les onades, o bé la seva fe l'havia abandonat del tot. Va començar a clavar puntades de peu i a retorçar-se tan violentament que l'Aeron va haver de demanar ajuda. Quatre dels seus ofegats van entrar a l'aigua per subjectar el noi i aguantar-lo sota l'aigua.

—Senyor Déu que et vas ofegar per nosaltres —va resar el sacerdot amb una veu profunda com el mar—, permet que el teu servent Emmond reneixi del mar tal com vas renéixer tu. Beneeix-lo amb sal, beneeix-lo amb pedra, beneeix-lo amb acer.

Per fi s'havia acabat. Ja no li sortien més bombolles d'aire de la boca, i de les seves cames i braços s'havia escolat tota la força. L'Emmon surava de cara avall en les aigües poc fondes, blanc, fred i en pau.

Just llavors el Capmoll es va adonar que a la platja de còdols hi havia tres genets al costat dels ofegats. L'Aeron coneixia l'Sparr, un vell de cara cantelluda i ulls plorosos. La seva veu tremolosa era llei en aquella banda del Gran Wyk. L'acompanyava el seu fill Steffarion, amb un altre jove que duia una capa de pell de color roig fosc subjectada a l'espatlla amb un fermall ornamentat que lluïa el corn de guerra negre i daurat dels Goodbrother. «Un dels fills d'en Gorold», va deduir el sacerdot a primera vista. De l'esposa d'en Goodbrother havien nascut tres fills alts a una edat avançada, després d'una dotzena de filles, i es deia que ningú era capaç de distingir un noi dels altres.

L'Aeron Capmoll no es va dignar a intentar-ho. Tant li feia que fos en Greydon, en Gormond o en Gran, perquè el sacerdot no tenia temps per a ell.

Va remugar una ordre brusca, i els ofegats van agafar el noi mort pels braços i les cames per portar-lo a la platja. El sacerdot els va seguir gairebé nu, sols amb un tapall de pell de foca que li cobria les parts. Va tornar a la platja esquitxant en caminar, amb pell de gallina i ben moll; se'ls va atansar per la freda sorra i els còdols arrodonits pel mar. Un dels ofegats li va allargar una túnica de tela basta i gruixuda, jaspada en verds, blaus i grisos, els colors del mar i del Déu Ofegat. L'Aeron se la va posar i es va deixar anar els cabells. Uns cabells negres i molls; cap navalla els havia tocat d'ençà que el mar l'havia fet un home millor. Li cobria les espatlles com una capa esparracada i descolorida, i li baixava fins més avall de la cintura. L'Aeron hi havia entrelligat tires d'algues, i també a la barba embullada i sense tallar.

Els ofegats van formar un cercle al voltant del noi mort per resar. En Norjen li movia els braços, i en Rus s'havia agenollat amb una cama a cada banda del seu cos i li pressionava el pit, però tots es van apartar per deixar lloc a l'Aeron. El sacerdot va separar els llavis freds del noi amb els dits i va fer a l'Emmon el bes de la vida. Una vegada i una altra, fins que el mar li va brollar per la boca. El noi es va posar a tossir i escopir, va parpellejar i obrir uns ulls plens de por.

«Un altre que ha tornat». Significava que gaudien del favor del Déu Ofegat, segons deien. Tots els altres sacerdots perdien un home de tant en tant, fins i tot en Tarle el Tres Vegades Ofegat, que feia temps havia estat considerat tan sant que l'havien escollit per coronar un rei. En canvi, l'Aeron Greyjoy, mai. Ell era el Capmoll, havia vist els estatges aquosos del déu i havia tornat per explicar-ho.

—Aixeca't —va dir al noi que escopia mentre li donava cops amb la mà a l'esquena nua—. T'has ofegat i has tornat amb nosaltres. El que és mort no pot morir.

—Ans ressorgeix. —El noi va tossir amb força i va treure més aigua.— Ressorgeix. —L'Emmon es va posar dret tentinejant.— Més dur. I més fort.

—Ara pertanys al déu —va dir l'Aeron.

Els altres ofegats es van aplegar al seu voltant i cada un li va donar un cop de puny i li va fer un petó per acollir-lo a la germandat. Un el va ajudar a posar-se una túnica basta jaspada en blau, verd i gris, i un altre el va obsequiar amb un bastó portat pel mar.

—Ara pertanys al mar, així que el mar t'ha armat —va sentenciar l'Aeron—. Preguem perquè brandis aquest garrot contra els enemics del teu déu.

Fins llavors el sacerdot no es va girar cap als tres genets, que els observaven sense desmuntar dels cavalls.

—Heu vingut perquè us ofeguem, senyors?

L'Sparr va tossir.

—Ja em van ofegar de petit —va dir—, i al meu fill també, el dia del seu nom.

L'Aeron va deixar anar un esbufec. No tenia cap dubte que l'Steffarion Sparr havia estat lliurat al Déu Ofegat després de néixer. I també sabia com: una remullada ràpida en una pica amb aigua de mar que amb prou feines li havia mullat el cap. No era estrany que els homes de ferro haguessin estat conquerits, ells que abans s'havien imposat a tot arreu on se senten les onades.

—Allò no era un ofegament de debò —va dir als genets—. El que no mor de debò no pot esperar aixecar-se de la mort. Per què heu vingut, si no és per demostrar la vostra fe?

—El fill de Lord Gorold ve a portar-te notícies. —L'Sparr va assenyalar el jove de la capa vermella.

El noi no devia tenir més de setze anys.

—I quin dels fills ets tu? —va preguntar l'Aeron.

—En Gormond. Gormond Goodbrother, per servir el meu senyor.

—És el Déu Ofegat, qui hem de servir. Ja t'han ofegat, Gormond Goodbrother?

—El dia del meu nom, Capmoll. El meu pare m'envia a buscar-vos perquè us porti davant seu. Us ha de veure.

—Aquí em té. Lord Gorold pot venir i donar un plaer als seus ulls. —L'Aeron va agafar una bóta de pell de les mans d'en Rus, acabada d'omplir amb aigua de mar. El sacerdot la va destapar i va fer-ne un glop.

—Sóc aquí per portar-vos al castell —va insistir el jove Gormond des de dalt del cavall.

«No desmunta per por que se li mullin les botes».

—He de fer la feina dels déus.

L'Aeron Greyjoy era un profeta. No pensava suportar que un senyoret li donés ordres com si fos un esclau.

—Li ha arribat un ocell, a en Gorold —va dir l'Sparr.

—Un ocell d'un mestre de Pyke —va confirmar en Gormond.

«Ales negres, paraules negres».

—Els corbs volen per sobre de la sal i la roca. Si alguna notícia m'afecta, parreu ara.

—Aquestes notícies que us portem només són per a la vostra orella, Capmoll —va objectar l'Sparr—. Són qüestions de les quals no puc parlar davant d'aquests altres.

—«Aquests altres» són els meus ofegats, servents de déu, com jo. No tinc secrets per a ells, ni per al nostre déu, davant del mar sagrat on em trobo.

Els genets van intercanviar una mirada.

—Digue-li —va decidir l'Sparr, i el jove de la capa vermella va aplegar tot el seu valor.

—El rei és mort —va deixar anar sense embuts. Quatre paraules breus, però va ser com si el mar i tot tremolés quan les va pronunciar.

Quatre reis hi havia a Westeros, però a l'Aeron no li va caldre preguntar a quin es referia. En Balon Greyjoy era el que governava les illes de Ferro, cap altre. «El rei és mort. Com pot ser?». L'Aeron havia vist el seu germà gran feia encara no un canvi de lluna, quan havia tornat a les illes de Ferro després d'hostilitzar la Costa Pedregosa. Mentre el sacerdot havia estat fora, els cabells grisos d'en Balon s'havien tornat mig blancs, i les espatlles se li veien més caigudes que quan els drakars havien salpat. Però no semblava que estigués malalt.

L'Aeron Greyjoy havia fonamentat la seva vida en dos pilars ben sòlids, però aquelles quatre paraules n'havien enderrocat un. «Ara només em queda el Déu Ofegat. Prego perquè em faci fort i incansable com el mar».

—Indiqueu-me quina mort ha tingut el meu germà.

—Sa Altesa travessava un pont a Pyke, va caure i les onades el van arrossegar cap a les roques que hi havia a sota.

El castell dels Greyjoy s'alçava sobre una punta escarpada que s'endinsava en el mar; les muralles i torres estaven construïdes sobre uns enormes munts de roques que s'elevaven sobre les aigües. Els ponts eren el que unia tot Pyke: ponts en arc de pedra tallada i passarel·les de taulons de fusta i corda que fimbraven al vent.

—Hi havia una tempesta forta quan va caure? —va preguntar l'Aeron.

—Sí —va respondre el jove.

—El Déu de la Tempesta l'ha fet caure —va anunciar el sacerdot. Feia milers i milers d'anys que el mar i el cel estaven en guerra. Del mar havien sorgit els fills del ferro, i els peixos que els alimentaven fins

i tot en l'hivern més rigorós. En canvi, les tempestes només els portaven penes i desgràcies—. El meu germà Balon ens ha tornat a fer grans, i amb això ha atret sobre seu la ira del Déu de la Tempesta. Ara ja gaudeix als estatges aquosos del Déu Ofegat, on les sirenes satisfan tots els seus desitjos. A nosaltres, els que ens hem quedat enrere, en aquesta vall fosca i trista, ens correspon acabar la seva gran tasca. —Va tornar a tancar la bóta.— Parlaré amb el teu senyor pare. És gaire lluny Cornmartell?

—A sis llegües. Podeu muntar darrere meu.

—Un home sol pot córrer més que dos. Dóna'm el cavall i el Déu Ofegat et beneirà.

—Agafeu el meu, Capmoll —va proposar l'Steffarion Sparr.

—No, la seva muntura és més forta. El cavall, noi.

El jove va dubtar un instant, va desmuntar i va donar les regnes al Capmoll. L'Aeron va ficar un peu nu i negre a l'estrep i va pujar a la sella. No li agradaven gaire els cavalls —eren éssers de les terres verdes i contribuïen a fer-los febles—, però la necessitat l'obligava a muntar-hi. «Ales negres, paraules negres». S'estava congriant una tempesta, ho notava en les onades, i les tempestes no portaven sinó mals.

—Veni a veure'm a Vilacòdol, al peu de la torre de Lord Merlyn —va dir als ofegats abans de fer girar el cap del cavall.

El camí era dolent, s'enfilava per turons, boscos i gorges rocoses; era un corriol estret que de tant en tant semblava que es perdia sota els cascals del cavall. El Gran Wyk era la més gran de les illes de Ferro, i era tan extensa que alguns dels seus senyors tenien fortalises que no s'alçaven davant del sagrat mar. En Gorold Goodbrother n'era un. Tenia el castell als turons de Rocadura, l'indret més allunyat del reialme del Déu Ofegat de totes les illes. La gent d'en Gorold treballava durament a les seves mines, en la foscor subterrània envoltada de roca. N'hi havia que vivien i morien sense haver posat mai els ulls en l'aigua salada. «No m'estranya que aquesta gent sigui esquerpa i estranya».

Mentre cavalcava, els pensaments de l'Aeron es van escolar cap als seus germans.

Nou fills havien nascut de l'entrecreix d'en Quellon Greyjoy, el senyor de les illes de Ferro. En Harlon, en Quenton i en Donel havien nascut de la primera esposa de Lord Quellon, una Stonetree. En Balon, l'Euron, en Victarion, l'Urrigon i l'Aeron eren fills de la segona, una Sunderly de Peña-segat de Sal. Com a tercera esposa en Quellon havia pres una noia de les terres verdes, que li va donar un fill retardat i malaltís anomenat Robin, el germà que solien oblidar. El sacerdot no

servava cap record d'en Quenton ni d'en Donel, que havien mort de petits. Sí que recordava en Harlon, però vagament, assegut amb la cara gris, quiet, en una habitació d'una torre sense finestres, parlant en murmuris, cada vegada més fluixos a mesura que l'escatagrisa li convertia la llengua i els llavis en pedra. «Algún dia farem un banquet amb peix tots junts, als estatges aquosos del Déu Ofegat, tots quatre, i l'Urri també».

Nou fills havien nascut de l'entrecuix d'en Quellon Greyjoy, però només quatre havien arribat a l'edat adulta. Així anaven les coses en aquell món fred, on els homes pescaven al mar, cavaven la terra i morien, mentre les dones donaven a llum fills de vides breus en llits de sang i dolor. L'Aeron havia estat l'últim kraken i el de menys vàlua de tots quatre. En Balon era el gran i el més agosarat, un noi valent i temerari que havia viscut només per restituir l'antiga glòria dels fills del ferro. Als deu anys havia escalat els cingles de Flint, fins a la torre encantada del Senyor Cec. Als tretze era capaç d'empènyer els remes d'un drakar i d'executar el ball del dit tan bé com qualsevol home de les illes. Als quinze anys s'havia fet a la mar amb en Dagmer Barbfafesa rumb a Grans de Roca i havia passat un estiu saquejant. Llavors va matar un home per primera vegada i va prendre les dues primeres dones de sal. Als disset anys en Balon capitanejava la seva pròpia nau. Era tot el que un germà gran havia de ser, encara que envers l'Aeron l'únic que mostrava era menyspreu. «Jo era feble i estava ple de pecats; no em mereixia sinó menyspreu. Valia més ser menyspreat per en Balon el Valent que no estimat per l'Euron Ull de Corb». I si l'edat i les penes havien amargat en Balon al llarg dels anys, també l'havien fet més decidit que cap altre home viu. «Va néixer com a fill d'un senyor i ha mort com a rei, assassinat per un déu gelós», va pensar l'Aeron, «i ara s'acosta la tempesta, una tempesta com en aquestes illes no se n'ha vist cap d'igual».

Ja feia moltes hores que era fosc quan el sacerdot va albirar els merlets punxeguts de ferro de Cornmartell que esgarrapaven la lluna creixent. La fortalesa d'en Gorold era un volum sòlid i quadrat, bastit amb grans blocs de pedra extrets del penya-segat que s'alçava darrere seu. Al peu de les muralles les entrades de coves i antigues mines s'obrien com boques negres esdentegades. Des que s'havia fet fosc, les reixes de ferro de Cornmartell ja eren tancades i barrades. L'Aeron hi va picar amb un roc fins que els cops van despertar un guàrdia.

El jove que el va deixar entrar pastat a en Gormond, a qui havia pres el cavall.

—Quin ets tu? —va preguntar l'Aeron.

—En Gran. El pare us espera a dins.

La sala era humida, amb corrent d'aire i plena d'ombres. Una de les filles d'en Gorold va servir una banya de cervesa al sacerdot, i una altra va atiar un foc somort que feia més fum que escalfor. En Gorold Goodbrother en persona parlava fluix amb un home prim vestit amb una elegant túnica grisa que al voltant del coll duia una cadena de molts metalls, que l'assenyalava com a mestre de la Ciutadella.

—On és en Gormond? —va preguntar en Gorold en veure l'Aeron.

—Torna a peu. Despatxeu els vostres homes, senyor. I el mestre també.

No sentia gens d'estima pels mestres. Els seus corbs eren éssers del Déu de la Tempesta, i no confiava en les seves cures, no d'ençà de l'Urri. «Cap home com cal triaria una vida d'esclavitud, ni forjaria una cadena de servitud per penjar-se-la al coll».

—Gysella, Gwin, deixeu-nos sols —va dir en Goodbrother en to sec—. Tu també, Gran. El mestre Murenmure es quedarà.

—Se n'anirà —va insistir l'Aeron.

—Això és casa meva, Capmoll. No us pertoca a vós de decidir qui se n'ha d'anar i qui no. El mestre es queda.

«Aquest home viu massa lluny del mar», va pensar l'Aeron.

—Doncs me'n vaig jo —va dir a en Goodbrother. Quan es va girar i se'n va anar a grans gambades, les canyes seques del terra van cruixir sota les plantes clivellades dels seus peus nus negres. Havia recorregut tota aquella distància a cavall per no res.

L'Aeron era gairebé a la porta quan el mestre va gargamellejar.

—L'Euron Ull de Corb ocupa el Soli de Pedramar —va dir.

El Capmoll es va girar. Tot d'una, a la sala hi feia més fred. «L'Ull de Corb és a mig món d'aquí. En Balon el va desterrar fa dos anys, i va jurar que si tornava perdria la vida».

—Explica-m'ho —va fer en to sec.

—Va atracar a Port Noble l'endemà de la mort del rei i va reclamar el castell i la corona com a germà més gran després d'en Balon —va explicar en Gorold Goodbrother—. Ara està enviant corbs, convocant els capitans i els reis de totes les illes a Pyke perquè s'agenollin davant seu i li retin homenatge com a rei de tots ells.

—No. —L'Aeron Capmoll no va sospesar les paraules.— Només un home devot pot seure al Soli de Pedramar. L'Ull de Corb no venera ningú, tret del seu propi orgull.

—Vau ser a Pyke no fa gaire, i vau veure el rei —va continuar en Goodbrother—. Us va dir res en Balon sobre la successió?

«Sí». Havien parlat a la Torre del Mar, mentre el vent udolava a l'altra banda de les finestres i les onades d'un mar esvalotat s'estavellaven a sota. En Balon havia sacsejat el cap desesperat en sentir el que l'Aeron li havia de dir sobre l'últim fill que li quedava.

—Els llops l'han convertit en un home dèbil, com temia —havia dit el rei—. Prego a déu que l'hagin mort, perquè no es pugui interposar en el camí de l'Asha.

En allò, en Balon estava cec; es veia a si mateix en la seva filla, apassionada i decidida, i pensava que ella el podia succeir. Però s'equivocava en allò, i l'Aeron va intentar dir-l'hi.

—Mai una dona governarà els fills del ferro, ni tan sols una dona com l'Asha —va recalcar, però en Balon podia ser sord a les coses que no volia sentir.

Abans que el sacerdot pogués respondre a en Gorold Goodbrother, la boca del mestre es va tornar a obrir.

—Per dret, el Soli de Pedramar correspon a en Theon, o a l'Asha, si el príncep és mort. És la llei.

—La llei de les terres verdes —va dir l'Aeron en to despectiu—. Què és per a nosaltres? Nosaltres som fills del ferro, fills del mar, els escollits del Déu Ofegat. No ens pot governar cap dona, ni cap home impiu.

—I en Victarion? —va preguntar en Gorold Goodbrother—. Té la Flota de Ferro. Reclamarà el tron en Victarion, Capmoll?

—L'Euron és el germà gran... —va començar el mestre.

L'Aeron el va fer callar amb una mirada. Tant als petits pobles de pescadors com a les grans fortaleses de pedra, una mirada del Capmoll hauria fet desmaiar les donzelles i fugir els nens plorant cap a la seva mare, i va ser més que suficient per imposar-se a l'esclau que duia la cadena al coll.

—L'Euron és més gran... —va afirmar el sacerdot—, però en Victarion és més devot.

—Hi haurà guerra entre ells? —va preguntar el mestre.

—Els fills del ferro no han de vessar la sang dels fills del ferro.

—És un sentiment devot, Capmoll —va dir en Goodbrother—, però el vostre germà no el comparteix. Va fer ofegar en Sawane Botley per dir que el Soli de Pedramar corresponia per dret a en Theon.

—Si el va fer ofegar, no es va vessar sang —va dir l'Aeron.

El mestre i el senyor van intercanviar una mirada.

—He de respondre a Pyke, i aviat —va dir en Gorold Goodbrother—. Capmoll, voldria que m'aconselleu. Què he de respondre, home-natge o desafiament?

L'Aeron es va amoixar la barba mentre pensava. «He vist la tempesta, i es diu Euron Ull de Corb».

—De moment, responeu només amb silenci —va aconsellar al senyor—. He de resar per decidir-ho.

—Reseu tant com vulgueu —va dir el mestre—. Això no canviarà la llei. En Theon és l'hereu legítim, i l'Asha és la següent.

—Silenci! —va bramar l'Aeron—. Els fills del ferro ja fa massa temps que escolten la cantarella dels mestres de la cadena sobre les terres verdes i les seves lleis. Ja és hora que tornem a escoltar el mar. Ja és hora que escoltem la veu de déu. —La seva veu va ressonar en aquella sala plena de fum, destil·lant tant poder que ni en Gorold Goodbrother ni el seu mestre no van gosar contestar. «El Déu Ofegat és amb mi», va pensar l'Aeron. «M'ha assenyalat el camí».

En Goodbrother li va oferir les comoditats del castell per passar la nit, però el sacerdot les va rebutjar. Rarament dormia sota el sostre d'un castell, i mai tan lluny del mar.

—De comoditats ja en tindrè als estatges aquosos del Déu Ofegat, sota les onades. Hem nascut per patir, i el nostre patiment ens fa forts. L'únic que necessito és un cavall de refresc que em porti a Vilacòdol.

En Goodbrother l'hi va proporcionar de bon grat. Hi va enviar el seu fill Greydon, també, perquè indiqués al sacerdot el camí més curt cap al mar a través dels turons. Encara faltava una hora per l'albada quan es van posar de camí, però les muntures eren fortes i de peu ferm, i en van fer molta via tot i la foscor. L'Aeron va aclucar els ulls i va resar en silenci, i al cap d'una mica va començar a endormiscar-se sobre la sella.

El so li va arribar suaument, el grinyol d'una frontissa rovellada.

—Urri —va murmurar, i es va despertar atemorit.

«No hi ha cap frontissa, aquí, ni cap porta, ni l'Urri». Una destrat que algú havia llançat es va endur mitja mà de l'Urri quan tenia catorze anys, mentre executava el ball del dit; el seu pare i els seus germans grans eren a la guerra. La tercera esposa de Lord Quellon era una Pipe del Castell de la Donzella Rosa, una noia de pits grans i tous i ulls marrons de daina. En comptes de curar la mà de l'Urri segons els costums antics, amb foc i aigua de mar, el va portar al seu mestre de les terres verdes, que va jurar que podia cosir-li els dits seccionats. Ho va fer, i després va fer servir pocions, cataplasmes i herbes, però la mà es va gangrenar i a l'Urri li va pujar la febre. Quan el mestre li va amputar el braç ja era massa tard.

Lord Quellon no va tornar del seu últim viatge; el Déu Ofegat en la seva bondat li va atorgar una mort al mar. Va ser Lord Balon, el que va tornar, amb els seus germans Euron i Victarion. I quan en Balon va saber el que li havia passat a l'Urri, va tallar tres dits al mestre amb un ganivet de cuina i va ordenar a l'esposa Piper del seu pare que els hi tornés a cosir. Les cataplasmes i les pocions van actuar tan bé en el mestre com amb l'Urrigon. Ell va morir desvariejant, i la tercera esposa de Lord Quellon el va seguir al cap de poc, quan la llevadora li va treure una filla morta del ventre. L'Aeron se'n va alegrar. Havia estat la seva destal la que havia escapçat la mà de l'Urri mentre ballaven el ball del dit junts, com ho feien els amics i germans.

Encara s'averkonyia quan recordava els anys que van seguir la mort de l'Urri. Als setze anys deia que era un home, però la veritat és que només era una bóta de vi amb potes. Cantava, ballava (però el ball del dit no, mai més), feia broma, xerrava i es reia de tot. Tocava la gaita, feia jocs malabars, muntava a cavall i aguantava més la beguda que cap dels Wynch i els Botley, i que la meitat dels Harlaw també. El Déu Ofegat atorga un do a cada home, fins i tot a ell: ningú no era capaç de pixar més estona ni més lluny que l'Aeron Greyjoy, com ho demostrava en tots els banquets. Una vegada va apostar el seu drakar contra un ramat de cabres que podia apagar una llar encesa només amb el seu membre. L'Aeron es va regalar amb carn de cabra durant un any, i va anomenar el vaixell *Tempesta Daurada*, encara que en Balon va amenaçar de penjar-lo al pal de la nau quan va saber com era l'esperó que el seu germà volia muntar a la proa.

Al final, la *Tempesta Daurada* es va enfonsar davant la costa de l'illa Bella durant la primera revolta d'en Balon, partida pel mig per una galera de guerra imponent anomenada *Fúria* quan l'Stannis Baratheon va fer caure en Victarion en un parany i va destrossar la Flota de Ferro. El déu, però, encara no havia acabat amb l'Aeron i el va portar cap a la costa. Uns pescadors el van agafar captiu i el van dur encadenat a Lannisport, on va passar la resta de la guerra a les entranyes de Roca Casterly. Allà va demostrar que els kraken pixaven més lluny i més estona que els lleons, senglars i pollastres.

«Aquell home és mort». L'Aeron s'havia ofegat i havia renascut del mar com a profeta del déu. Cap home mortal l'espantava, tampoc la foscor... ni els records, els ossos de l'ànima. «El so d'una porta obrint-se, el grinyol d'una frontissa de ferro rovellada. L'Euron ha tornat». Tant hi feia. Ell era el sacerdot Capmoll, estimat pel déu.

—Hi haurà guerra? —va preguntar en Greydon Goodbrother. El sol començava a il·luminar els turons—. Una guerra de germà contra germà?

—Sí, si així ho vol el Déu Ofegat. Cap impiu s'asseurà al Soli de Pedramar.

«L'Ull de Corb lluitarà, de ben segur». Cap dona no el podia derrotar, ni l'Asha; les dones estaven fetes per lliurar les seves batalles al llit del part. I en Theon, si és que estava viu, tampoc no tenia cap possibilitat, era un noi que tan aviat estava malhumorat com somrient. A Hivèrnia havia demostrat el seu valor, era veritat, però l'Ull de Corb no era un tolit. Les cobertes dels vaixelles de l'Euron estaven pintades de vermell per dissimular la sang que les impregnava. «En Victarion. El rei ha de ser en Victarion, o la tempesta ens matarà a tots».

En Greydon se'n va anar quan el sol ja era amunt, per portar la notícia de la mort d'en Balon als seus cosins, a les torres d'Enfondit, la Torrassa de Punxacorb i Llac del Cadàver. L'Aeron va continuar sol, pujant turons i baixant a les valls, seguint el sender pedregós que s'anava fent més ample i més trillat a mesura que s'atansava al mar. S'aturava a tots els pobles a resar, i també als patis dels senyors menors.

—Hem nascut del mar, i al mar hem de tornar —deia. La seva veu era profunda com l'oceà i ressonava com les onades—. Portat per la ira, el Déu de la Tempesta va arrencar en Balon del seu castell i el va llançar al mar; ara en Balon es regala amb banquetes sota les onades, als estatges aquosos del Déu Ofegat. —Va aixecar les mans.— En Balon és mort! El rei és mort! Però tornarà un rei! Perquè el que és mort no pot morir, ans resorgeix, més dur i més fort! Ressorgirà un rei!

Alguns dels que el sentien deixaven estar els pics i les aixades per seguir-lo, de manera que quan va sentir el fragor de les onades, tenia una dotzena d'homes caminant darrere del seu cavall, tocats pel déu i delerosos d'ofegar-se.

A Vilacòdol vivien uns quants milers de pescadors. Les seves casetes s'aglomeraven al peu d'una fortificació quadrada amb una torratxa a cada cantonada. Allà s'esperaven una quarantena d'ofegats de l'Aeron, acampats en una platja de sorra grisa en tendes de pell de foca i refugis aixecats amb fustes arrossegades pel mar. Tenien les mans endurides per la sal del mar, esgarrapades per les xarxes i els sedals, i plenes de durícies per l'ús de rems, pics i destrals, però llavors aquelles mans brandaven garrots de fusta portats per les onades durs com el ferro, perquè el déu els havia armat amb el seu arsenal de sota el mar.

Havien bastit un refugi per al sacerdot a peu d'aigua. S'hi va ficar de bon grat després d'ofegar els seus últims seguidors. «Déu meu», va resar, «parla'm amb la remor de les onades, digue'm què he de fer. Els capitans i els reis esperen la teva paraula. Qui serà el nostre rei en lloc d'en Balon? Canta'm amb la llengua del Leviatan per fer-me saber com es diu. Digue'm, oh senyor de sota de les onades, qui té prou força per vèncer la tempesta de Pyke?».

Tot i que estava esgotat pel viatge des de Cornmartell, l'Aeron Capmoll se sentia neguitós dins del refugi de fusta arrossegada per l'aigua, cobert amb algues negres del mar. Es va acostar una nuvolada que va tancar la lluna i les estrelles, i la foscor es va estendre, tan espessa sobre el mar com sobre la seva ànima. «En Balon va escollir l'Asha, filla de la seva carn, però una dona no pot governar els fills del ferro. Ha de ser en Victarion». Nou fills havien nascut de l'entrecuix d'en Quellon Greyjoy, i en Victarion era el més fort de tots, tot un brau, intrèpid i complidor. «I aquí està el perill». Un germà petit deu obediència al germà gran, i en Victarion no era un home dels que navegaven contra la tradició. «No s'estima l'Euron. No pas d'ençà que la dona va morir».

A fora, sota els roncs dels seus ofegats i del plany del vent, sentia l'embat de les onades, el martell del seu déu cridant-lo a la batalla. L'Aeron va sortir del petit refugi a la fredor de la nit. Es va quedar palplantat nu, pàl·lid, prim i alt, i nu va entrar a la mar salada i negra. L'aigua estava glaçada, però no es va estremir per la carícia del seu déu. Una onada li va picar contra el pit, fent-lo trontollar. La següent li va picar el cap. Notava la sal als llavis, sentia el déu al seu voltant, i a les orelles li ressonava la glòria de la seva cançó. «Nou fills van néixer de l'entrecuix d'en Quellon Greyjoy, i jo era el més poca cosa, era feble i espantadís com una nena. Però ara no. Aquell home es va ofegar, i el déu m'ha fet fort». El fred mar salat el va envoltar, el va abraçar, es va escolar per sota de la seva dèbil carn humana fins a tocar-li els ossos. «Ossos», va pensar. «Els ossos de l'ànima. Els ossos d'en Balon i de l'Urri. La veritat està en els nostres ossos, ja que la carn es descompon, mentre que l'os perdura. I al Turó de Nagga, els ossos de la Sala del Rei Gris...».

Escardalenc, pàl·lid i tremolós, l'Aeron Capmoll va tornar a sortir a la platja sent un home més savi que quan havia entrat al mar. Perquè havia trobat la resposta en els seus ossos, i veia el camí ben clar davant seu. La nit era tan freda que el seu cos semblava fumejar mentre tornava a grans passes al refugi, però dins del seu cor hi havia un foc encès, i

per una vegada va agafar el son de seguida, un son que no van trencar els grinyols d'unes frontisses.

Quan es va despertar feia un dia clar i ventós. Per esmorzar l'Aeron va prendre un brou de cloïsses i algues preparat sobre un foc fet amb fusta portada pel mar. Just havia acabat de menjar quan els Merlyn van baixar de la seva fortalesa amb mitja dotzena de guàrdies; el venien a buscar.

—El rei és mort —els va dir el Capmoll.

—Sí. Em va arribar un ocell. I avui un altre. —En Merlyn era un home gras i calb, que es feia dir «senyor», segons el costum de les terres verdes i es vestia amb pells i velluts.— Un corb em convoca a Pyke i un altre a Deu Torres. Vosaltres, els krakens, teniu massa braços, trenqueu la gent a trossos. Què me'n dieu, sacerdot? On he d'enviar els drakars?

—Deu Torres dieu? —L'Aeron feia cara d'enfadat.— Quin kraken us crida, allà?

Deu Torres era la seu del senyor de Harlaw.

—La princesa Asha. Ha posat rumb a casa. El Lector està enviant corbs, convocant els seus amics a Harlaw. Afirmo que en Balon volia que ella ocupés el Soli de Pedramar.

—El Déu Ofegat decidirà qui ha de seure al Soli de Pedramar —va declarar el sacerdot—. Agenol·leu-vos perquè us pugui beneir. —Lord Merlyn es va posar de genolls, i l'Aeron va destapar l'odre i li va abocar un raig d'aigua de mar sobre la calba.— Senyor Déu que et vas ofegar per nosaltres, feu que el vostre servent Meldred reneixi del mar. Beneeix-lo amb sal, beneeix-lo amb pedra, beneeix-lo amb acer. —L'aigua va rajar per les grosses galtes d'en Merlyn, xopant-li la barba i el mantell de pell de guineu.— El que és mort no pot morir —va acabar l'Aeron—, ans resorgeix, més dur i més fort. —Però quan en Merlyn es va haver aixecat, li va dir:— Quedeu-vos i escolteu, així podreu difondre la paraula de déu.

A tres peus de la sorra les onades trencaven al voltant d'un bloc de granit arrodonit. L'Aeron Capmoll s'hi va enfil·lar a fi que tots els seus deixebles el poguessin veure i sentissin les paraules que havia de pronunciar.

—Hem nascut del mar, i al mar hem de tornar —va començar a dir, tal com havia fet centenars de vegades abans—. Portat per la ira, el Déu de la Tempesta va arrencar en Balon del seu castell i el va llançar al mar; ara en Balon es regala amb banquetes sota les onades. —Va aixe-

car les mans.— El rei de ferro és mort! Però un rei tornarà! Perquè el que és mort no pot morir, ans ressorgeix, més dur i més fort!

—Sorgirà un rei! —van cridar els ofegats.

—Sorgirà. Per força. Però qui? —El Capmoll va escoltar un moment, però només li responien les onades.— Qui serà el nostre rei?

Els ofegats van començar a fer picar els garrots de fusta l'un contra l'altre.

—El Capmoll! —van cridar—. El Capmoll rei! Aeron rei! Doneu-nos el Capmoll!

—Si un pare té dos fills —va dir l'Aeron fent que no amb el cap—, i a l'un li dóna una destral i a l'altre, una xarxa, quin vol que sigui el guerrer?

—La destral és per al guerrer! —va cridar en Rus—, i la xarxa per al que pesca al mar.

—Sí —va continuar l'Aeron—. El déu se'm va emportar sota les aigües i va ofegar l'ésser menyspreable que jo era. Quan em va fer tornar em va donar ulls per veure-hi, orelles per sentir-hi i veu per estendre la seva paraula, perquè fos el seu profeta i ensenyés la seva veritat als que l'havien oblidat. A mi no em van fer perquè segués al Soli de Pedramar... i a l'Euron Ull de Corb tampoc. Perquè he sentit el déu, que afirma: «Cap impiu seurà al meu Soli de Pedramar!».

—Així, doncs, és l'Asha? —va irrompre en Merlyn, amb els braços encreuats sobre el pit—. O en Victarion? Digueu, sacerdot!

—El Déu Ofegat us ho dirà, però no aquí. —L'Aeron va assenyalar la cara grassa i blanca d'en Merlyn.— No em mireu a mi, ni busqueu en les lleis dels homes, sinó en el mar. Hisseu les veles i traieu els remes, senyors, i dirigiu-vos al Vell Wyk. Vós i tots els capitans i els reis. No aneu a Pyke a inclinar-vos davant l'impiu, ni a Harlaw, a conxorxar-vos amb una intrigant. Encareu la proa al Vell Wyk, on s'alçava la Sala del Rei Gris. En nom del Déu Ofegat, jo us convoco. Us convoco a tots vosaltres! Sortiu dels vostres salons i cabanes, castells i forteses, i torneu al Turó de Nagga a fer una assemblea de successió!

—Una assemblea de successió? —va dir el Merlyn, que s'havia quedat bocabadat—. No se n'ha celebrat cap de debò des de fa...

—... massa temps! —va cridar l'Aeron, colpit—. Al principi dels temps els fills del ferro escollien els seus reis, elevaven el que era més digne de ser-ho. Ja és hora que tornem als costums antics, perquè només així tornarem a ser grans. Va ser una assemblea de successió la que va escollir l'Urras Peu de Ferro com a Gran Rei, i li van posar al front

una corona de fusta portada pel mar. En Sylas el Camús, en Harrag Hoare o el Vell Kraken, tots van ser elegits en una assemblea de successió. I d'aquesta assemblea sortirà un home que acabarà la tasca que el rei Balon va començar i ens tornarà les nostres llibertats. No aneu a Pyke, ni a les Deu Torres de Harlaw, sinó al Vell Wyk, insisteixo. Busqueu el Turó de Nagga i els ossos de la Sala del Rei Gris, perquè en aquell indret sagrat quan la lluna s'hagi ofegat i hagi tornat a sortir, escollirem un rei digne de ser-ho, un home devot. —Va aixecar les seves mans primes ben amunt.— Escolteu! Escolteu les onades! Escolteu el déu! Ens està parlant, i diu: «No tindrem cap rei que no surti de l'assemblea de successió!».

Aleshores es va alçar una cridòria, i els ofegats van fer picar els garrots l'un amb l'altre.

—Una assemblea de successió! —cridaven—. Una assemblea de successió, una assemblea de successió! El rei ha de sortir de l'assemblea de successió!

El clamor que es va alçar era tan eixordador que sens dubte l'Ull de Corb va sentir els crits des de Pyke, i el maligne Déu de la Tempesta, des de les seves estances als núvols. I l'Aeron Capmoll va saber que havia obrat bé.